

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/45393 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 7 februari 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 maart 2002 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, geweigerd om (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 2 september 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 1 september 2003, verzonden op 23 september 2003, heeft de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Bij besluit van 21 augustus 2006 heeft de minister het door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond verklaard en haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend met ingang van 22 januari 2002, geldig tot 1 januari 2004. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 februari 2008, verzonden op 14 februari 2008, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 maart 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

Ingevolge het tweede lid vult de rechtbank ambtshalve de rechtsgronden aan.

2.2. In de grieven 1, 2 en 3 klaagt de staatssecretaris onder meer dat de rechtbank in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb buiten de grenzen van het geschil is getreden, door te overwegen dat, zakelijk weergegeven, indien tijdig en op juiste wijze op het asielverzoek van de vreemdeling zou zijn beslist, aan haar, gelet op artikel 3.57 van het

Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), een verblijfsvergunning voor de duur van één jaar zou zijn verleend, welke steeds voor de duur van één jaar zou zijn verlengd en die, gelet op het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire 2003/64 (hierna: TBV 2003/64), niet kan worden ingetrokken, hetgeen betekent dat, uitgaande van de ingangsdatum van 14 juni 2001, eerst met ingang van 14 juni 2004 het niet verlengen van de verblijfsvergunning wegens de aanwezigheid van adequate opvang aan de orde zou zijn geweest, zodat het besluit om de vreemdeling een verblijfsvergunning te verlenen voor een periode van 22 januari 2002 tot 1 januari 2004 niet in overeenstemming is met het in de Vreemdelingencirculaire 2000 neergelegde beleid en de minister deze afwijking van het beleid ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 februari 2004 in zaak nr. 200306300/1; JV 2004/154), zijn door een bestuursorgaan vastgestelde beleidsregels geen recht in de zin van artikel 8:69, tweede lid, van de Awb.

Uit de stukken, waaronder het beroepschrift en het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting van de rechtbank, noch anderszins, kan worden afgeleid dat de door de rechtbank gebezigde vernietigingsgrond bij de door de vreemdeling voorgedragen beroepsgrond inzake de einddatum van de haar verleende verblijfsvergunning is ingeroepen. Door de verenigbaarheid van het besluit van 21 augustus 2006 met het beleid, zoals dit is gewijzigd bij inwerkingtreding van het TBV 2003/64, ambtshalve, dat wil zeggen zonder dat partijen die verenigbaarheid aan de orde hebben gesteld, te onderzoeken, is de rechtbank buiten het geschil getreden. De grief slaagt.

2.3. In grief 4 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de periode tussen de datum waarop voor de vreemdeling in theorie een opvangplaats beschikbaar is geweest in Angola en de datum waarop hij door middel van het besluit te kennen heeft gegeven de feitelijke terugkeer van de vreemdeling en de toegang tot een concrete opvangplaats ter hand te willen nemen, zodanig lang is, dat reeds hierom niet kan worden volgehouden dat vanaf 1 januari 2004 sprake was van adequate opvang in de zin van artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, zodat hij zich bij het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt stelt dat de vreemdeling met ingang van die datum niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 9 juni 2004 in zaak nr. 200401880/1 (ter voorlichting voor partijen aangehecht) betoogt de staatssecretaris dat hij op basis van adequate informatie mag oordelen dat sprake is van adequate opvang in een bepaald land en dat niet reeds ten tijde van het besluit een concrete opvangplaats geregeld hoeft te zijn, maar dat dit geregeld moet zijn op het moment waarop de feitelijke terugkeer van een minderjarige wordt gerealiseerd, tenzij het op voorhand onmogelijk moet worden geacht dat aan de verplichting om een concrete opvangplaats te regelen kan worden voldaan. Dat die situatie zich na 1 januari 2004 zou hebben voorgedaan, kan, zo betoogt de staatssecretaris, in het licht van de Nederlandse betrokkenheid niet worden aangenomen. Dat er enige tijd is gelegen tussen het moment waarop

adequate opvang beschikbaar moet worden geacht en het moment waarop dat ten aanzien van een bepaalde vreemdeling wordt geconstateerd, betekent dat evenmin, aldus de staatssecretaris.

2.3.1. Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 is voor aanwending van de bevoegdheid, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), vereist dat naar het oordeel van de minister voor de alleenstaande minderjarige vreemdeling, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang in het land van herkomst, of in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, ontbreekt.

In het TBV 2003/64, is, voor zover thans van belang, vermeld dat het opvanghuis (hierna: het tehuis) een gunstige uitzondering is op de naar lokale maatstaven gemeten slechte kwaliteit van andere opvanghuizen in Angola. In het kader van het project 'Return and reintegration of Angolan asylum seekers from the Netherlands' (hierna: het project) wordt via de Internationale Organisatie voor Migratie in het tehuis aan terugkerende alleenstaande minderjarige Angolezen tijdelijke opvang geboden met als doel hen zo snel mogelijk in de Angolese samenleving te integreren en definitieve opvang voor hen buiten het tehuis te regelen. Mede gelet daarop, wordt verwacht dat de doorstroming in het tehuis groot genoeg zal zijn om steeds aan terugkerende Angolese alleenstaande minderjarigen opvang te kunnen bieden. Op grond van het vorenstaande wordt in het TBV 2003/64 geconcludeerd dat in Angola voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen adequate opvang voorhanden is. Voorts is daarin vermeld dat bij de feitelijke terugkeer de toegang tot het tehuis of een andere concrete opvangplaats moet zijn geregeld.

2.3.2. De minister heeft zich in het besluit van 21 augustus 2006 op het standpunt gesteld dat voor de vreemdeling met ingang van 1 januari 2004 adequate opvang in de vorm van het tehuis beschikbaar is, nu niet is gebleken dat dit voor de vreemdeling niet adequaat is. De vreemdeling komt derhalve vanaf 1 januari 2004 conform het specifieke beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen niet langer in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000, gelezen in verband met artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vb 2000, aldus de minister.

2.3.3. Blijkens het TBV 2003/64 heeft de staatssecretaris de verplichting op zich genomen om bij de feitelijke terugkeer de toegang tot of een andere concrete opvangplaats te regelen. Uit het besluit van 21 augustus 2006 volgt dat de minister dit ook in zijn besluitvorming heeft betrokken. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit het enkele feit dat tussen de datum waarop voor de vreemdeling in theorie een opvangplaats beschikbaar is geweest in Angola en de datum waarop de minister te kennen heeft gegeven de feitelijke terugkeer van de vreemdeling en de toegang tot een concrete opvangplaats ter hand te nemen, een periode van twee en een half jaar is gelegen, niet dat het voor de minister op voorhand onmogelijk was aan voormelde verplichting te voldoen. Ook de omstandigheid dat de vreemdeling op 1 januari 2004 pas twaalf jaar oud was, kan niet tot die conclusie leiden. De grief slaagt.

2.4. In grief 5 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door te overwegen dat de minister ten onrechte niet in zijn overwegingen heeft betrokken of de inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling, gelet op artikel 8, tweede lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), is toegestaan, heeft miskend dat het in deze procedure over de ambtshalve beoordeling van de aanspraken van de vreemdeling in het kader van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen gaat en ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning op grond van bestaand gezinsleven in het licht van het wettelijk stelsel niet mogelijk is.

2.4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 3 november 2004 in zaak nr. 200404333/1; JV 2005/13), kan een op de beperking gezinshereniging en gezinsvorming betrokken omstandigheid niet leiden tot ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning regulier. Nu in deze procedure niet is gevraagd om verlening van een verblijfsvergunning onder die beperking, doch aan de orde is een ambtshalve beoordeling van de aanspraken van de vreemdeling in het kader van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen, heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister terecht niet in zijn overwegingen heeft betrokken of de inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is toegestaan. De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 21 augustus 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.6. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat zonder officiële nadere toezeggingen van de minister van Buitenlandse Zaken niet kan worden volgehouden dat het project wordt verlengd tot na 31 december 2005, zodat het maar de vraag is of voor haar adequate opvang in Angola beschikbaar is.

Dit betoog faalt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 augustus 2007 in zaak nr. 200702571/1; www.raadvanstate.nl), volgt uit een brief van de minister van Buitenlandse Zaken van 25 augustus 2006 dat het project tot en met 31 december 2007 loopt. De minister heeft niet hoeven aannemen dat het ten tijde van het nemen van het besluit van 21 augustus 2006 op voorhand onmogelijk was om de vreemdeling voor 31 december 2007 in het tehuis onder te brengen en dat zij, eenmaal in het tehuis geplaatst, daar niet kon blijven.

2.7. De vreemdeling heeft voorts in beroep aangevoerd dat in het tehuis slechts 20 bedden beschikbaar zijn, zodat het van de instroom afhangt in hoeverre er nog bedden beschikbaar zijn. Nu daarover geen duidelijkheid bestaat, kan niet worden gezegd dat adequate opvang in aanwezig is.

Het in het TBV 2003/64 neergelegde beleid is, zoals de minister in het besluit van 21 augustus 2006 heeft vermeld, mede gebaseerd op het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 31 oktober 2003. In dit ambtsbericht is, voor zover thans van belang en samengevat

weergegeven, te lezen dat voor alle opvanghuizen geldt dat er een gebrek is aan middelen en ze altijd overbezet zijn, maar dat het tehuis met middelen uit Nederland is uitgebreid, zodat het beschikt over 20 extra bedden, een extra schoolgebouw, een keuken, een sportruimte en opvangmogelijkheden voor meisjes. Voorts heeft het tehuis volgens het TBV 2003/64, mede gelet op de doorstroming die de vereniging beoogt, naar verwachting voldoende opvangcapaciteit. Gelet hierop heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in het tehuis sprake is van adequate opvang en is van onduidelijkheid, als door de vreemdeling bedoeld, geen sprake. De beroepsgrond faalt.

2.8. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond dat de minister ten onrechte de ingangsdatum van de verblijfsvergunning op 22 januari 2002 heeft gesteld, komt de Afdeling niet toe. Over deze grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Het oordeel van de rechtbank dat van het besluit om eerst met ingang van 22 januari 2002 en niet met ingang van 14 juni 2001 een verblijfsvergunning te verlenen niet kan worden gezegd dat de minister hiertoe bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen komen, staat dan ook in rechte vast.

2.9. Gelet op het overwogene in 2.8., is het beroep van de vreemdeling gegrond en dient het besluit van 21 augustus 2006 te worden vernietigd.

2.10. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 7 februari 2008 in zaak nr. 06/45393;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 21 augustus 2006, kenmerk 0106.13.2084;
- V. veroordeelt de staatssecretaris tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. B. van Wagtendonk, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

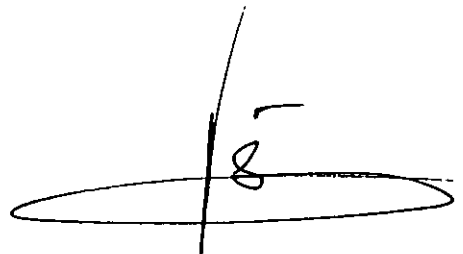
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 oktober 2008

91-473.

Verzonden: 27 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/45393 BEPTDN

Inzake : eiseres, V-nummer
woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde, mr.
P.C.M. van Schijndel, advocaat te 's-Gravenhage

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
mr. E. Nardelli, ambtenaar ten departemente te Den Haag.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres, geboren op [] bezit de Angolese nationaliteit. Zij verblijft als vreemdeling in Nederland.
Op 14 juni 2001 heeft zij een aanvraag ingediend tot verlening van een Verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet. Op 15 januari 2002 is een voornemen bekend gemaakt tot afwijzing van de desbetreffende aanvraag en is overwogen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een ambtshalve te verlenen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling'. Bij beschikking van 22 maart 2002 is beslist conform het voornemen. Op 3 april 2002 is beroep ingesteld tegen de afwijzing van het asiel en bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering tot het verlenen van een reguliere verblijfsvergunning. Bij beschikking van 2 september 2002 is het bezwaar, gericht tegen de ambtshalve weigering een reguliere verblijfsvergunning te verlenen, ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing is beroep ingesteld op 27 september 2002. Bij uitspraak van 1 september 2003 is het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat er een nieuw besluit dient te worden genomen.
Eiseres is op 22 juni 2006 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij beschikking van 21 augustus 2006 is het bezwaar van 3 april 2002 gegrond verklaard. Aan eiseres is (ambtshalve) een verblijfsvergunning verleend met ingang van 22 januari 2002, geldig tot 1 januari 2004 onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige asielzoeker.
2. Bij schrijven van 18 september 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.
3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op

11 januari 2008. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiseres stelt dat de bestreden beschikking niet juist is en heeft daartoe het volgende aangevoerd.

Gegeven het feit dat de Staatssecretaris van Justitie zelf voor de beschikking op bezwaar van 21 augustus 2006 als aanvraagdatum 14 juni 2001 hanteert, die aanvraag ook voor 22 januari 2002 in behandeling neemt, zelf een voornemen uitbrengt voordat de aanvraag door de wettelijk vertegenwoordiger werd getekend, terwijl de aanvraag buiten behandeling zou behoren te worden gesteld indien er een formeel gebrek aan de aanvraag zou hebben gekleefd, en ook de rechtbank bij uitspraken van 4 oktober 2002 en 1 september 2003 in rechte vaststelt dat de aanvraagdatum 14 juni 2001 is, dient de ingangsdatum van de verblijfsvergunning regulier ook 14 juni 2001 te zijn.

Eiseres acht het onjuist om de einddatum te stellen op 1 januari 2004.

Niet duidelijk is of er op langere termijn opvangplaatsen zijn in Mulemba.

Eiseres betwist dat de opvang in het opvanghuis Mulemba ook in haar geval adequaat is.

Ook al is er per 1 januari 2004 adequate opvang voorhanden in Angola, behoort de Minister dat wegens tijdsverloop in redelijkheid niet meer tegen te werpen. De Minister dient minderjarigen op zeer snelle wijze duidelijkheid te verschaffen omtrent hun toekomst.

3. Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat terecht een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' (amv) is verleend met ingang van 22 januari 2002, geldig tot 1 januari 2004.

4. Ingevolge artikel 14, lid 2, Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

5. Artikel 3.4, lid 1, onder x, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) vermeldt dat de in artikel 14, lid 2, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband kunnen houden met verblijf als amv.

De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met verblijf als amv kan ingevolge artikel 3.56 Vb 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- van wie de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen, anders dan met toepassing van artikel 30 van de Vw 2000:

- die zich naar het oordeel van Onze Minister niet zelfstandig kan handhaven in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, en
- voor wie naar het oordeel van onze minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

Het beleid met betrekking tot toelating als amv is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), hoofdstuk C2/7 en voor wat betreft de procedure C5/24, het beleid aangaande aanvragen van vreemdelingen afkomstig uit Angola in hoofdstuk C8/Angola.

6. De rechtbank overweegt het volgende.

6.1 Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres zich op 13 juni 2001 bij verweerder heeft gemeld, aldaar heeft aangegeven dat zij vluchteling is en bescherming behoeft, verweerder op 14 juni 2001 ten behoeve van de aanvraag van eiseres de benodigde formulieren heeft ingevuld en eiseres op dezelfde datum is gehoord over haar reis, afkomst, familie en opleiding en haar documenten zijn ingenomen. Op 19 juli 2001 heeft verweerder vernomen dat eiseres wordt bijgestaan door een raadsman. Op of omstreeks 31 juli 2001 is de oom van eiseres uitgenodigd voor een gehoor, welk gehoor op 16 oktober 2001 heeft plaatsgevonden. Eveneens in oktober 2001 is voor eiseres een voogd benoemd. Op 15 januari 2002 heeft verweerder een voornemen om te beslissen op de aanvraag van 14 juni 2001 doen uitgaan. De voogd van eiseres heeft op 22 januari 2002 de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ondertekend. In de door verweerder genomen besluiten van 6 maart 2002 en 2 september 2002 is verweerder uitgegaan van een op 14 juni 2001 door eiseres gedane asielaanvraag. Ook de rechtbank is in haar uitspraken van 4 oktober 2002 en 1 september 2003 uitgegaan van 14 juni 2001 als aanvraagdatum. Eerst bij het thans bestreden besluit van 21 augustus 2006 stelt verweerder dat in verband met het feit dat de voogd van eiseres eerst op 22 januari 2002 de aanvraag heeft ondertekend, aan eiseres eerst met ingang van 22 januari 2002 een verblijfsvergunning kan worden verleend. De rechtbank overweegt dat de verblijfsvergunning onder de beperking 'Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' ingevolge het bepaalde in artikel 3.6 Vb niet op aanvraag, doch ambtshalve wordt verleend. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 13 november 2003, LJN AN8416, waarin de Afdeling heeft overwogen: "*Geen rechtsregel brengt mee dat een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd een aanvraag om verlening van een amv-verblijfsvergunning impliceert. Dat laat onverlet dat de minister de bevoegdheid heeft ambtshalve een beslissing te nemen over de vraag of de vreemdeling voor verlening van een zodanige vergunning in aanmerking komt.*" Dit betekent dat verweerder voor wat betreft de ingangsdatum van de vergunning niet gehouden is aan het bepaalde in artikel 26, eerste lid Vw, maar de verblijfsvergunning kan laten ingaan op een datum gelegen vóór de datum waarop door ondertekening van formulier M35-H een verzoek om toelating als vluchteling is ingediend. Niet langer is in geschil dat eiseres vanaf het tijdstip dat zij in Nederland is voldoet aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning onder de beperking 'Verblijf als amv'.

Verweerder was door de indiening van het verzoek om toelating op 14 juni 2001 bekend met de aanwezigheid van eiseres hier te lande en de omstandigheden waarin zij verkeerde. De rechtbank acht voorts van belang dat eiseres, van wie niet in geschil is dat zij op 14 juni 2001 pas negen jaar was, geen enkele verantwoordelijkheid kan dragen voor het feit dat ondertekening van de aanvraag door de voogd op zich heeft laten wachten. Gelet voorts op het feit dat door de verlening van een vergunning als hier in geding beoogd wordt bescherming te bieden aan bijzonder kwetsbare personen en dat eiseres juist vanwege haar leeftijd niet in de gelegenheid kon worden gesteld haar asielaanvraag nader toe te lichten, kan van het besluit om eerst met ingang van 22 januari 2002 en niet met ingang van 14 juni 2001 een verblijfsvergunning te verlenen niet worden gezegd dat verweerder hiertoe bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen komen.

6.2 Verweerder heeft bij het bestreden besluit eiseres een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend voor bepaalde tijd, "met ingang van 22 januari 2002 geldig tot 1 januari 2004".

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.57 Vb 2000, wordt de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vw, waaronder de in geding zijnde verblijfsvergunning, verleend voor ten hoogste één jaar en kan deze vergunning telkens met ten hoogste één jaar worden verlengd.

De beleidswijziging bij de beoordeling van asielaanvragen van minderjarige personen van de Angolese nationaliteit, welke verband houdt met de opvang in het opvangtehuis Mulemba is neergelegd in het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire 2003/64 (hierna verder TBV 2003/64) tot wijziging van hoofdstuk C8/Angola Vc.

In TBV 2003/64 is met betrekking tot de besluitvorming in geval van een asielaanvraag door een alleenstaande minderjarige van Angolese nationaliteit het volgende aangegeven:

"• in de asielprocedure leidt de ambtshalve toetsing naar de vraag of betrokkene in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' tot een weigering van die vergunning;
• de aanvraag om verlenging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' wordt afgewezen;
• de aanvraag tot wijziging van de beperking 'Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' in 'Voortgezet verblijf' wordt afgewezen, tenzij deze aanvraag wordt gedaan op grond van artikel 9.4 Vreemdelingenbesluit."

Het beleid voorziet derhalve niet in de intrekking van een reeds verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'Verblijf als amv' op de grond dat in Angola adequate opvang voor handen is. De rechtbank constateert dat verweerder, in weerwil van hetgeen is bepaald in artikel 3.57 Vb, bij het bestreden besluit een vergunning als bedoeld in artikel 14 Vw heeft verleend voor een periode van één jaar, elf maanden en tien dagen. Het komt de rechtbank voor dat verweerder, indien tijdig en op juiste wijze naar aanleiding van het door eiseres ingediende asielverzoek zou zijn beslist, aan eiseres voor de duur van één jaar een verblijfsvergunning zou hebben verleend, welke steeds voor de duur van één jaar zou zijn verlengd. Uitgaande van een ingangsdatum van 14 juni 2001,

de datum met ingang waarvan aan eiseres, gelet op hetgeen hiervoor onder 6.1 is overwogen, verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling had moeten worden toegestaan, zou eerst met ingang van 14 juni 2004 het niet verlengen van de verblijfsvergunning wegens de aanwezigheid van adequate opvang aan de orde zijn geweest. De rechtbank is van oordeel dat het besluit om eiseres eenmalig een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'Verblijf als amv' te verlenen voor de periode van 22 januari 2002 tot 1 januari 2004 niet in overeenstemming is met het in de Vc neergelegde beleid en dat verweerder deze afwijking van het beleid ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

6.3 Met betrekking tot de vraag of in dit geval sprake is van adequate opvang, welke het niet langer verlenen van een verblijfsvergunning onder de beperking 'Verblijf als amv' rechtvaardigt, overweegt de rechtbank het volgende.

Verweerders oordeel dat voor eiseres adequate opvang aanwezig is in Angola is eiseres bij het bestreden besluit medegedeeld. Dit besluit dateert van 21 augustus 2006. Verweerder heeft gesteld dat eiseres op basis van de door verweerder gehanteerde beleidsregels, welke van algemene bekendheid worden verondersteld, in januari 2004 had kunnen weten dat zij niet langer aanspraak kon maken op verblijf als amv.

In hoofdstuk C8/Angola Vc is (na invoering van TBV 2003/64) opgenomen dat bij de feitelijke terugkeer van alleenstaande minderjarigen de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld moet zijn.

Tussen de datum, waarop voor eiseres in theorie een opvangplaats beschikbaar is geweest in Angola en de datum, waarop verweerder door middel van het betreden besluit te kennen heeft gegeven de feitelijke terugkeer van eiseres en de toegang tot een concrete opvangplaats ter hand te willen nemen ligt een periode van meer dan twee en een half jaar. De rechtbank is van oordeel dat deze periode zodanig lang is dat reeds hierom niet kan worden volgehouden dat vanaf 1 januari 2004 sprake was van adequate opvang in de zin van artikel 3.56, lid onder c, Vb, zodat verweerder zich bij het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt stelt dat eiseres met ingang van die datum niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf als amv. De rechtbank is met eiseres van oordeel dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of sprake was van adequate opvang ten onrechte geheel voorbij lijkt te zijn gegaan aan het feit dat eiseres op 1 januari 2004 (pas) twaalf jaar was.

6.4 De rechtbank voegt, wellicht ten overvloede, aan het vorenstaande het volgende toe.

Eiseres verblijft sedert juni 2001 rechtmatig in Nederland en zij is sedert haar binnenkomst in Nederland opgenomen in het gezin van haar oom. Deze laatste verblijft sedert vele jaren als toegelaten vluchteling in Nederland. De oom van eiseres heeft een echtgenote en twee dochters. Eiseres heeft door haar verblijf in dit gezin gezinsleven (familylife) opgebouwd, welk gezinsleven op grond van het bepaalde in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (Verdrag van 4 november 1950, Trb 1951, 154, hierna verder EVRM) gerespecteerd dient te worden. Het betreden besluit betekent een inmenging in dit gezinsleven. Verweerder heeft bij het bestreden besluit ten onrechte niet in zijn overwegingen betrokken of deze inmenging, gelet op het bepaalde in artikel 8, tweede lid, EVRM, is toegestaan.

7. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit is genomen in strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2, 3:4 3:46 en 3:47 van de Awb en behoort te worden vernietigd. Het beroep is derhalve gegrond.

8. De rechtbank acht termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht bepaald op € 644,00, waarbij één punt is toegekend voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting en de waarde per punt € 322,00 bedraagt. Aangezien ten behoeve van eiseres een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient de betaling van dit bedrag ingevolge het bepaalde in artikel 8:75, tweede lid, Awb te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene;
- bepaalt dat de Staat der Nederlanden (ministerie van Justitie) het door eiseres betaalde griffierecht vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier moet vergoeden.

Aldus gedaan door mr. E. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 7 februari 2008, in tegenwoordigheid van drs. F.J.M. van den Berg, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het

beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

14 FEB 2008

Voor copie naar
De griffier van de Raad van State

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

H
Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
13 MRT 2008	
ZAAKNR. 200801834/1105	
AAN: VZ	
BEHANDELD DD:	PAR:

onze ref. GH/MP/51009628

uw ref. -

inzake

(IND-nr. 0106.13.2084)

G.M.H. Hoogvliet

Advocaat

t (070) 515 39 33

f (070) 515 30 91

gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

13 maart 2008

Hoogedelgestrengste heer,

In bovengenoemde zaak stelde ik in opdracht van de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, bijgaand hogerberoepschrift op. Ik verzoek u dit hogerberoepschrift in behandeling te nemen.

Een exemplaar van dit hogerberoepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdelling in de beroepsprocedure, mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te Den Haag.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

**RAAD VAN STATE
INGEKOMEN**

13 MRT 2008

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DO: PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,

2511 EX Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. P.C.M. van Schijndel,

advocaat te Den Haag

(Duinweg 9, 2585 JT Den Haag)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 7 februari 2008, op 14 februari 2008 door de rechtbank verzonden (Awb 06/45393).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 18 september 2006 gegrond verklaard, is het besluit van 21 augustus 2006 vernietigd, is bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit neemt met inachtneming van het in de uitspraak overwogene en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij beschikking van 21 augustus 2006 is het bezwaarschrift van verweerder – na vernietiging bij uitspraak van 1 september 2003 van een eerdere ongegrondverklaring van het bezwaarschrift – gegrond verklaard en is aan verweerder ambtshalve een verblijfsvergunning regulier verleend onder de beperking “alleenstaande minderjarige vreemdeling” met ingang van 22 januari 2002, geldig tot 1 januari 2004.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 In rov. 6.2 overweegt de rechtbank dat het beleid “derhalve” niet voorziet in de intrekking van een reeds verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “Verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling” op de grond dat in Angola adequate opvang voorhanden is. Voor zover de rechtbank hiermee beoogt tot uitdrukking te brengen dat intrekking van een dergelijke vergunning uitgesloten moet worden geacht, is deze overweging onjuist.
- 2.2 In diezelfde rov. overweegt de rechtbank dat de staatssecretaris, in weerwil van hetgeen is bepaald in artikel 3.57 Vb 2000, bij het bestreden besluit een vergunning als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 heeft verleend voor een periode van één jaar, elf maanden en tien dagen. Voor zover de rechtbank beoogt hiermee vast te stellen dat in strijd is gehandeld met artikel 3.57 Vb 2000, is deze overweging evenzeer onjuist.
- 2.3 Wederom in diezelfde rechtsoverweging overweegt de rechtbank ten onrechte:

“Het komt de rechtbank voor dat verweerder, indien tijdig en op juiste wijze naar aanleiding van het door eiseres ingediende asielverzoek zou zijn beslist,

aan eiseres voor de duur van één jaar een verblijfsvergunning zou hebben verleend, welke steeds voor de duur van één jaar zou zijn verlengd. Uitgaande van een ingangsdatum van 14 juni 2001, ..., zou eerst met ingang van 14 juni 2004 het niet verlengen van de verblijfsvergunning wegens de aanwezigheid van adequate opvang aan de orde zijn geweest. De rechtbank is van oordeel dat het besluit om eiseres eenmalig een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "Verblijf als amv" te verlenen voor de periode van 22 januari 2002 tot 1 januari 2004 niet in overeenstemming is met het in de Vc neergelegde beleid en dat verweerder deze afwijking van het beleid ten onrechte niet heeft gemotiveerd."

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 6.3:

"De rechtbank is van oordeel dat deze periode zodanig lang is dat reeds hierom niet kan worden volgehouden dat vanaf 1 januari 2004 sprake was van adequate opvang in de zin van artikel 3.56, lid (lees: 1) onder c, Vb, zodat verweerder zich bij het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt stelt dat eiseres met ingang van die datum niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf als amv. De rechtbank is met eiseres van oordeel dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of sprake was van adequate opvang ten onrechte geheel voorbij lijkt te zijn gegaan aan het feit dat eiseres op 1 januari 2004 (pas) twaalf jaar was."

2.5 In rov. 6.4 voegt de rechtbank, naar zij stelt wellicht ten overvloede, een overweging aan het eerder overwogene toe. Voor zover die overweging, zoals de rechtbank zelf kennelijk niet uitsluit, desalniettemin als niet ten overvloede gegeven moet worden aangemerkt, geldt dat de rechtbank ten onrechte overweegt:

"Het bestreden besluit betekent een inmenging in dit gezinsleven. Verweerder heeft bij het bestreden besluit ten onrechte niet in zijn overwegingen betrokken of deze inmenging, gelet op het bepaalde in artikel 8, tweede lid, EVRM, is toegestaan."

2.6 Gegrondbevinding van de grieven vitiëert de rechtsoverwegingen 7 en 8.

3 Aanvulling en toelichting

3.1 Om de staatssecretaris moverende redenen wordt niet opgekomen tegen de overwegingen die de rechtbank hebben gevoerd tot de conclusie dat van het besluit om eerst met ingang van 22 januari 2002 en niet met ingang van 14 juni 2001 een verblijfsvergunning te verlenen niet kan worden gezegd dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon hiertoe bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen komen. De staatssecretaris legt zich

er derhalve bij neer dat de achteraf verleende vergunning in de specifieke omstandigheden van dit geval verleend had moeten worden met ingang van 14 juni 2001.

- 3.2 Ten aanzien van de hiervoor in de onderdelen 2.1 tot en met 2.3 van dit hogerberoepschrift bestreden onderdelen van de uitspraak wordt allereerst opgemerkt dat uit het dossier niet blijkt dat namens verweerder een beroep is gedaan op de in deze onderdelen door de rechtbank gehanteerde argumenten, die de rechtbank voeren tot de conclusie dat de einddatum 14 juni 2004 zou moeten zijn. In de beroepsgronden van 17 oktober 2006 is weliswaar opgemerkt dat de einddatum had moeten worden gesteld op 13 juni 2004, doch die stelling wordt niet onderbouwd met de door de rechtbank gehanteerde argumenten. Gesteld wordt dat verweerder aansluitend een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd had moeten krijgen onder de beperking "voortgezet verblijf". Subsidiair wordt de stelling ingenomen dat, als de gehanteerde begindatum juist zou zijn, de einddatum had moeten worden gesteld op 22 januari 2005 en dat verweerder wederom aansluitend een verblijfsvergunning *regulier had moeten krijgen onder de beperking "voortgezet verblijf"*. Zowel de primaire als de subsidiaire stelling wordt op de tweede bladzijde van de brief met de beroepsgronden toegelicht met het argument dat niet kan worden gezegd dat per 1 januari 2004 sprake is van adequate opvang in Angola. Vervolgens worden in dat kader argumenten gehanteerd die inmiddels in jurisprudentie van uw Afdeling verworpen zijn. De staatssecretaris is derhalve op grond van de stukken de mening toegedaan dat de rechtbank met de eerste drie bestreden onderdelen van de uitspraak buiten de grenzen van het geschil is getreden en derhalve artikel 8:69, lid 1 Awb heeft geschonden.
- 3.3 Voorzover daarover anders moet worden gedacht, wordt het navolgende opgemerkt. Uit het beleid kan niet worden afgeleid dat het uitgesloten zou zijn dat een verblijfsvergunning *regulier voor verblijf onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling"* zou kunnen worden *ingetrokken*. Ingevolge artikel 18, lid 1, aanhef en onder f Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden. Ingevolge artikel 19 Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden *ingetrokken* op de gronden bedoeld in artikel 18, lid 1 Vw 2000, met uitzondering van onderdeel b. Uit de wet vloeit derhalve een intrekkingbevoegdheid voort. Uit het beleid kan niet worden afgeleid dat intrekking van een dergelijke verblijfsvergunning uitgesloten zou zijn. Dat in de praktijk aan gebruikmaking van die mogelijkheid nauwelijks of geen behoefte bestaat – zulks vanwege het feit dat in het kader van artikel 3.51, lid 1, onder c Vb 2000 geldt dat een *vreemdeling niet voor voortgezet verblijf in aanmerking komt als hij ook overigens niet (meer) voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de*

verblijfsvergunning op grond van het bijzonder beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen - doet daaraan niet af.

- 3.4 Voorzover de rechtbank tot uitdrukking zou hebben willen brengen dat met het bestreden besluit is gehandeld in strijd met strekking en geest van artikel 3.57 Vb 2000, moet worden opgemerkt dat de rechtbank miskent dat de beschikking in redelijkheid aldus moet worden verstaan dat aan verweerder (achteraf) ambtshalve een verblijfsvergunning is verleend met ingang van 22 januari 2002, geldig tot 22 januari 2003, onder gelijktijdige verlenging tot 1 januari 2004. Een dergelijke handelwijze is gebruikelijk in situaties waarin over een periode in het verleden alsnog verblijf wordt aanvaard. Een dergelijke handelwijze is niet in strijd met artikel 3.57 Vb 2000.
- 3.5 In het hiervoor in onderdeel 2.3 bestreden gedeelte van de uitspraak gaat de rechtbank in op de hypothetische situatie die, volgens de rechtbank, zou hebben gegolden indien tijdig en juist zou zijn beslist. Volgens de rechtbank zou verweerder dan laatstelijk een verblijfsvergunning moeten hebben gehad tot 14 juni 2004. De rechtbank miskent dat met de gegrondverklaring bij uitspraak van 1 september 2003 van een eerder beroep tegen de beschikking op het bezwaarschrift het bezwaar *opnieuw is opengevallen en dat op dit bezwaarschrift kon en mocht worden beslist op basis van de gegevens die op het moment van de beslissing bekend en van belang waren.* De voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon was in de specifieke omstandigheden van het geval niet gehouden om de verblijfsvergunning te verlenen tot 14 juni 2004 op grond van hypothesen wat wellicht zou zijn gebeurd als het anders was gelopen. Overigens zouden zich ook in de situatie waarin aanvankelijk tijdig een verblijfsvergunning was verleend zich hypothetische situaties hebben kunnen voordoen die wellicht weer niet zouden hebben geleid tot de einddatum van 14 juni 2004 (bijvoorbeeld in een situatie waarin te laat om verlenging zou zijn gevraagd). Niet valt in te zien waarom de einddatum 1 januari 2004 niet in overeenstemming zou zijn met het beleid, nu immers met ingang van 1 januari 2004 adequate opvang in het opvangtehuis Mulemba aanwezig wordt geacht.
- 3.6 Met betrekking tot de hiervoor in onderdeel 2.4 geciteerde passage wordt het volgende opgemerkt. Terecht stelt de rechtbank dat eerst bij het besluit van 21 augustus 2006 aan verweerder kenbaar is gemaakt dat er met ingang van 1 januari 2004 adequate opvang voor haar aanwezig wordt geacht. Evenzeer terecht memoreert de rechtbank dat in de circulaire is opgenomen dat bij de feitelijke terugkeer van alleenstaande minderjarigen de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld moet zijn. Ten slotte wijst de rechtbank er terecht op dat tussen de datum, waarop verweerder in theorie adequate opvang in Angola had en de datum waarop haar dat is tegengeworpen geruime tijd is verlopen. De staatssecretaris vermag echter niet in te zien waarom de lengte van die periode leidt tot de conclusie dat niet kan worden volgehouden dat vanaf 1 januari 2004 sprake was van adequate opvang in de zin van artikel 3.56, lid 1,

aanhef en onder c Vb 2000. De staatssecretaris meent dat op goede gronden is overwogen dat verweerder met ingang van 1 januari 2004 niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Er is geen enkele aanleiding te veronderstellen dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon geen acht zou hebben geslagen op het feit dat verweerder op 1 januari 2004 pas twaalf jaar oud was. In dit verband moet worden opgemerkt dat ook voor jonge minderjarigen in voorkomend geval adequate opvang aanwezig wordt geacht.

- 3.7 De bevoegdheid een verblijfsvergunning regulier te verlenen voor verblijf als alleenstaande minderjarige is blijkens artikel 3.56 Vb 2000 geclausuleerd. Voorzover te dezen van belang geldt met name als voorwaarde dat naar het oordeel van de verantwoordelijke bewindspersoon "naar plaatselijke maatstaven gemeten" adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar de vreemdeling redelijkerwijs naar toe kan gaan. Indien is geconstateerd dat de bevoegdheid bestaat tot verlening van een verblijfsvergunning en de verblijfsvergunning inderdaad ook is verleend, kan de geldigheidsduur worden verlengd, zij het dat verlenging alleen plaatsvindt indien de betrokken vreemdeling nog immer voldoet aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning zoals omschreven in het beleid.
- 3.8 In TBV 2003/64 is op basis van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 31 oktober 2003 – voorzover te dezen van belang en samengevat – opgenomen dat er in Angola adequate opvang voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen aanwezig is. Uit het beleid blijkt dat minderjarigen van Angolese nationaliteit derhalve niet in aanmerking komen voor verlening/verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf als alleenstaande minderjarige en in beginsel evenmin voor voortgezet verblijf in de zin van artikel 3.51 Vb 2000. Uit de uitspraak van 9 juni 2004 (200401880/1; **bijlage 2**) leidt de staatssecretaris af dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon op basis van adequate informatie mag oordelen dat sprake is van adequate opvang in een bepaald land en dat niet reeds ten tijde van de bestreden beslissing in concreto een opvangplaats geregeld hoeft te zijn. Dat mag gebeuren op het moment waarop de feitelijke terugkeer van een minderjarige wordt gerealiseerd. Uit de uitspraak van 1 november 2005 (JV 2006, 74) lijkt afgeleid te kunnen worden dat dit anders is als op het moment waarop het bestreden besluit wordt genomen het op voorhand onmogelijk moet worden geacht dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon kan voldoen aan de verplichting om een concrete opvangplaats te regelen. Dat die situatie zich na 1 januari 2004 zou hebben voorgedaan kan in het licht van de Nederlandse betrokkenheid bij het opvangtehuis niet worden aangenomen. Dat er enige tijd is gelegen tussen het moment waarop adequate opvang beschikbaar moet worden geacht en het moment waarop dat ten aanzien van een bepaalde vreemdeling werd geconstateerd, betekent niet dat die adequate opvang met ingang van een in het verleden gelegen datum niet aan de vreemdeling zou mogen

worden tegengeworpen. Indien adequate opvang in redelijkheid aanwezig kan worden geacht is immers niet voldaan aan één van de voorwaarden waaraan voldaan moet zijn, wil sprake zijn van de bevoegdheid een verblijfsvergunning regulier te verlenen verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling (artikel 3.56 Vb 2000).

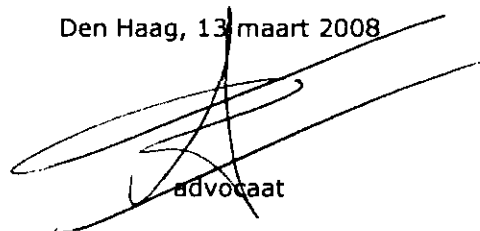
- 3.9 Voor zover de beslissing van de rechtbank is gestoeld op de gedachte dat niet meer, gemeten naar een datum in het verleden, kan worden nagegaan of de toegang tot de concrete opvangplaats geregeld was, heeft te gelden dat krachtens het beleid het moment van feitelijke terugkeer ter zake bepalend is. Voor zover de rechtbank haar oordeel mede heeft gebaseerd op de veronderstelde verplichting reeds in de besluitvorming aandacht te besteden aan de op een in de toekomst gelegen moment, namelijk ten tijde van het feitelijk vertrek, te realiseren opvang, is dat onjuist. De conclusie is derhalve dat de verstreken tijd geen grond biedt voor het oordeel dat niet kan worden volgehouden dat vanaf 1 januari 2004 sprake was van adequate opvang. De voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon heeft dan ook terecht aangenomen dat verweerder met ingang van 1 januari 2004 niet langer voldeed aan de voorwaarden voor verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.
- 3.10 Indien de hiervoor onder 2.5 bestreden overweging inderdaad als ten overvloede gegeven heeft te gelden, neemt de staatssecretaris aan dat geen belang bestaat bij de beoordeling van de grief tegen deze rechtsoverweging omdat een dergelijke overweging in het algemeen niet bindend is in een eventueel vervolgetraject. Voor het geval echter zou moeten worden aangenomen dat de overweging niet als een overweging ten overvloede is te beschouwen merkt de staatssecretaris op dat in de onderhavige procedure geen beroep is gedaan op artikel 8 EVRM. Het gaat in deze procedure over de ambtshalve beoordeling van de aanspraken van verweerder in het kader van het amv-beleid. Ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning op grond van bestaand gezinsleven is in het licht van het wettelijk stelsel niet mogelijk. In dit verband zij erop gewezen dat verweerder ook nog een procedure heeft lopen met betrekking tot de verlenging van de verblijfsvergunning en de wijziging van de beperking in voortgezet verblijf, in welk kader wel een beroep is gedaan op artikel 8 EVRM.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak, althans tot bekrachtiging van de bestreden uitspraak met verbetering van gronden, althans tot definitieve afdoening in die zin dat wordt vastgesteld dat verweerder geacht moet worden in het bezit te zijn geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde

tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" met
ingang van 14 juni 2001, uiteindelijk geldig tot 1 januari 2004.

Den Haag, 13 maart 2008

advocaat

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009628
referentie	IND-0106.13.2084

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 26 februari 2004 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 februari 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voorzover thans van belang, geweigerd appellante ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 februari 2004, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda (hierna: de voorzieningenrechter), voorzover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 maart 2004, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 maart 2004 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 2 naar voren is gebracht, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin thans beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de grieven 3 en 4 klaagt appellante, samengevat weergegeven en in onderling verband gelezen, dat de voorzieningenrechter ten onrechte niet is ingegaan op haar in beroep aangevoerde stelling dat de omstandigheid dat de minister eerst bij de feitelijke terugkeer de toegang tot het opvanghuis of een andere opvangplaats regelt, in strijd is met de uitspraken van de Afdeling van 29 mei 2001 (zaak nr. 200101994/1, AB 2001/266) en 14 mei 2003 (zaak nr. 200301352/1, JV 2003/291). Daarbij moet volgens appellante in aanmerking worden genomen dat de beschikbaarheid van een opvangplaats voor haar, gelet op het beperkte aantal plaatsen voor meisjes in dat opvanghuis, zeer onzeker is.

2.2.1. De klacht dat de voorzieningenrechter ten onrechte niet op de door appellante aangevoerde beroepsgrond is ingegaan, is terecht voorgedragen, maar leidt niet tot het ermee beoogde doel. Zoals de Afdeling eerder in bovengenoemde uitspraken heeft overwogen, is de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit binnen de meeromvattende beschikking, is de bevoegdheid tot uitzetting het rechtsgevolg van rechtswege van de afwijzing van een verzoek om toelating en is die bevoegdheid niet discretionair van aard. Het ontstaan van de bevoegdheid tot uitzetting dient bij het geven van die beschikking te worden betrokken.

2.2.2. Blijkens het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire 2003/64 heeft de minister de verplichting op zich genomen om bij de feitelijke terugkeer de toegang tot Mulemba of een andere concrete opvangplaats te regelen. Uit het besluit volgt dat hij dit ook in zijn besluitvorming heeft betrokken. Er is geen grond voor het oordeel dat het op voorhand onmogelijk moet worden geacht bij een uitzetting aan die voorwaarde te voldoen, zodat ook niet uitgesloten is dat uitzetting van de vreemdeling mogelijk is.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van gronden, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter,
en mr. J.E.M. Polak en mr. C.H.M. van Altena, Leden,
in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 april 2004

284-451.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,